

ling omtalte Jærnbaneforholdene ved Odense og sagde, at Pladserne ved Overkørslerne der hørte til nogle af de vanskeligste Pladser, der fandtes inden for hele Statsbanesikkerhedstjenesten. Jeg udtalte endvidere, at det var et Vidunder, at der ikke meget ofte skete Ulykker der. Nu ere mine Ord blevne bekræftede, idet der er forefaldet et Par Ulykkestilfælde, der ganske vist ikke have haft alvorlige Følger, men dog ere af en saadan Beskaffenhed, at de rejsende altsaa have kunnet risikere Liv og Lemmer ved at passere disse Overkørsler. Der er i Bilagene fortalt om de to Ulykkestilfælde, og nu skal Manden afskediges. Finansudvalget har ønsket at faa Sagen nøjere oplyst og har faaet et Svar fra Ministeriet, der dog i Virkeligheden ikke indeholdt andet, end hvad vi vidste i Forvejen. Jeg har da ad anden Vej søgt at skaffe mig Oplysninger, og det er blevet mig meddelt, at denne Mand havde 2 Led at passe i nogen Afstand fra hinanden. Han maatte opholde sig ved det ene og højse det andet ved en Vindebom. Hans Tjenestetid er 22 Timer i Døgnet. Han har ganske vist sin Hustru til at hjælpe sig, men Færdslen er paa det paagældende Sted meget stærk, der er Dage, hvor der passerer Tusinder af Køretøjer over Banen, og det er oplyst, at naar Leddet er lukket i fem Minutter, kan der samles 35 Køretøjer. Det er oplyst, at naar Hustruen har betjent Leddet, er hun bleven overøst med Skældsord af de vejfarende, der vare utaalmodige over at skulle vente, det er altsaa ikke en Post, der burde betjenes af en Kvinde, der burde altid være en Mand ved denne Post. For disse 22 Timer i Døgnet faar Manden 1 Kr. 65 Øre daglig foruden 8 Øre for de Tog, der passere mellem 11 Aften og 5 Morgen, hvilket beløber sig til 40 Øre daglig. Naar man faar den Slags Oplysninger, kan man let forstaa, at der kan indtræffe Ulykkestilfælde, og man maa egentlig forbaus over, at der, da Manden har tjent i 12 Aar, ikke for ham er indtruffet mere end disse 2 Ulykkestilfælde. Jeg synes derfor, der er Grund til at paaskønne, at denne Mand har været saa agtpaaagivende, at der paa hans Post i 12 Aar ikke er sket flere Ulykkestilfælde. Der siges i Bilagene, at den ene Forsømmelse hidrører fra, at Manden var gaaet ind for at spise, men det er oplyst for mig, at han var falden i Søvn, hvad der er let forstaaeligt, naar der forlanges saa lang Arbejdstid. Denne Mand har 2 Gange henvendt sig til Statsbanedriften; den ene Gang bad han om, at det maatte blive en Dobbelpost paa hans Vagt, saa

at der blev ansat 2 Ledvogtere. Den anden Gang ansøgte han om, at der maatte blive anbragt Signaler paa Bommene, saa at de, naar han firede Bommene ned, samtidig viste fri Bane. Begge Dele nægtedes, og nu skal denne Mand være den Syndebuk, paa hvem al Skyld lægges, saa at Statsbanerne kunne sige: Vi have ingen Skyld, denne Mand har al Skylden, han skal straffes, have sin Afsked, og saa tilstaa vi ham 120 Kr., for at han ikke skal have noget at beklage sig over. Det forekommer mig, at man ikke bør tale saaledes. Statsbanerne bære selv en stor Del af Skylden for disse 2 Ulykkestilfælde. Naar nu denne Mand jages bort, og der kommer en anden i Stedet, ere vi saa sikre paa, at vi ikke faa en Gentagelse? Det tror jeg ikke, vi kunne være. En stor Del af Skylden for det, der er sket, hviler paa Statsbanen, fordi den ikke har taget det Hensyn, som man kunde forlange, der blev taget til en saa farlig Post som denne.

Jeg skal med et Par Ord omtale Post- og Jærnbaneforholdene paa Frederiksberg Station. Der var paa Finansloven forlangt et Beløb af 17,000 Kr. til Udvidelse af Lokalerne derude, og det er der sikkert stor Trang til. Disse Lokaler ere indrettede for 12 Aar siden, og den Gang var der til det Postdistrikt 12,000 Beboere, medens der nu er omtrent 30,000. Den Gang var der $\frac{1}{3}$ Million Breve at ombære og besørge, medens der nu er omtrent det tredobbelte Antal. Man vil derfor kunne forstaa, at der er god Grund til denne Udvidelse. Nu er Forslaget desværre blevet taget ud af Finansloven, og Foranstaltningen skal udsættes paa ubestemt Tid, nemlig til den Kommission bliver færdig med sine Arbejder, der har Jærnbaneforholdene her i Kjøbenhavn og Omegn til Overvejelse. I det hele er, synes jeg, Frederiksberg Station i en meget daarlig Forfatning. Det er ikke en Station for en stor By, Landets næststørste, det er en Station som en af vore Landstationer. Jeg har i Aar i Samraadene med Finansudvalget spurgt, om det ikke var muligt, at Iltogene kunde standse der, thi jeg mener, at naar Togene have naaet Frederiksberg Station, have de naaet Rejsens Maal, og $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af Passagererne skulle til Frederiksberg og kunne derfor gøre Fordring paa, at Toget standser ved den Station, som de skulle til. Men nej, det kunde ikke ske. Vi have ligeledes forhandlet om de højst uheldige Niveauoverskæringer, som findes over de meget stærkt befærdede Veje derude. Frederiksberg